25/04/2019

Μεγάλη Πέμπτη πρωί στην Αγία Παρασκευή Κοπανού (φώτο)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Μεγάλη Πέμπτη 25 Απριλίου, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής Κοπανού.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου Βεροίας:

«Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον, Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· ... οὐ φίλημά σοι δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας».

Μία παράκληση καί μία ὑπόσχε-ση διατυπώνει ὁ ἱερός ὑμνο-γρά-φος τοῦ συγκινητικοῦ αὐτοῦ τρο-πα-ρίου πού ἀ-κού---σαμε σήμερα. Μία παράκληση καί μία ὑπόσχεση πρός τόν Χριστό, πού σέ λίγες ὧρες θά τόν δοῦμε νά ἀνέρχεται ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί νά ὑπομένει τόν πόνο καί τήν ὀδύνη τῆς φρικτῆς αὐτῆς δοκιμασίας γιά τή σωτηρία μας. Καί μαζί μέ τόν ἱερό ὑμνογράφο τήν διατυπώ-σαμε καί ὅλοι ἐμεῖς πού μετέχουμε σή-με-ρα, Μεγάλη Πέμπτη, στή θεία Λει--τουρ-γία, καί πολλοί ἀπό σᾶς θά πλησιά-σουν σέ λίγο τό Πο-τήριο τῆς Ζωῆς γιά νά μεταλά-βουν «Σῶ-μα καί Αἷ-μα Χρι-στοῦ».

Καί τί ζητήσαμε ἀπό τόν Χριστό; Τοῦ ζητήσαμε νά μᾶς κάνει κοινω-νούς τοῦ μυστικοῦ του Δείπνου. Τόν παρακαλέσαμε νά μᾶς ἀξιώσει νά συμμετάσχουμε στό Δεῖπνο, στό ὁποῖο εἶχε καλέ-σει τούς μαθητές του, καί τό ὁποῖο κατ᾽ ἐντολή του ἐπαναλαμβάνεται ἀνά τούς αἰῶ-νες εἰς ἀνάμνησή του. Τόν παρα-καλέσαμε νά μᾶς κάνει συνδαιτυ-μό-νες του στό Δεῖπνο αὐτό, στό ὁποῖο «προσφέρων καί προσφερό-με-νος» εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Γιατί αὐτός εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης. Αὐτός διά τοῦ ἁγίου Πνεύματος με--ταβάλλει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο σέ Σῶμα καί Αἷμα του

καί αὐτός εἶναι ὁ ὁποῖος προσφέρεται σέ ὅσους προσέρ-χο-νται γιά νά κοινω-νή--σουν. Διότι αὐτό πού μεταλαμ-βά-νουν δέν εἶναι ὁ ὑλικός ἄρτος καί ὁ οἶνος, ἀλλά εἶναι ὁ ἄρτος τῆς Ζωῆς, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πού ἔχυσε τό αἷμα του γιά τή δική μας ζωή καί σωτηρία.

Γι᾽ αὐτό καί εἶναι ἀνάγκη νά συ-ναι-σθανθοῦμε καί νά συνειδη-το-ποι--ήσουμε πόσο μεγάλη τιμή εἶναι ἡ πρόσκληση πού ζητοῦμε ἀπό τόν Χριστό, γιατί τό Δεῖπνο αὐτό δέν εἶναι ἐγκόσμιο ἀλλά ὑπερκόσμιο, δέν εἶναι ἀνθρώπινο ἀλλά εἶναι θεῖο. Καί ὅμως ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ Χρι-στός, δέν ἀρνεῖται τήν πρόσ-κλη-ση σέ κανέναν. Τήν προσφέρει σέ ὅλους μας ἀνε-ξαιρέτως, γιατί θέ-λει νά μᾶς καταστήσει ὅλους κοι-νωνούς τῆς θυσίας του ἀλλά καί τῆς σωτηρίας ἡ ὁποία ἐπή-γασε ἀπό αὐτήν.

Ὅμως γιά νά ἀντα-ποκριθοῦμε στήν πρόσκληση πού ζητοῦμε καί νά μήν προσ-βάλ-λουμε τόν οἰκο-δε-σπότη μας, τόν Χριστό, θά πρέπει νά προσεγ-γί-σου-με τό Δεῖπνο του ἀνάλογα προ-ε-τοι--μασμένοι. Θά πρέ--πει νά τό προ-σεγγίσουμε ἔχο-ντας συναίσθη-ση σέ τί μετέχουμε, ποιόν κοινω-νοῦ-με καί πῶς κοινω-νοῦμε. Θά πρέ--πει νά τό προσεγγί-σου-με προ-ε-τοιμα-σμέ-νοι κατάλλη-λα, μέ καθα-ρό τό ἔνδυμα τῆς ψυ-χῆς μας μέ τή με-τά-νοια καί τό μυ-στήριο τῆς ἱε-ρᾶς ἐξομολογήσεως, μέ συναί-σθη-ση ποῦ προσερχόμα-σθε καί ποιόν ὄχι μόνο θά συνα-ντή-σουμε ἀλλά καί θά λάβουμε μέ--σα μας.

Θά πρέπει νά προσέλθουμε ἀκό-μη ἔχοντας κατά νοῦν καί τήν ὑπό--σχεση πού δίδουμε σήμερα στόν Χρι-στό. Καί ποιά εἶναι αὐτή ἡ ὑπό-σχε-ση; «Οὐ φίλημά σοι δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας».

Τοῦ ὑποσχεθήκαμε, δηλαδή, ὅτι δέν θά κάνουμε αὐτό πού ἔκανε ὁ Ἰούδας. Δέν θά τόν προδώσουμε μέ ἕνα ἀσπασμό, μέ ἕνα φίλημα, τό ὁποῖο εἶναι ἔν-δει-ξη ἀγάπης καί φιλίας καί ὅμως ὁ Ἰούδας τό χρη-σι-μοποίησε, ἔχοντας συμμετάσχει προηγου-μέ-νως στόν Μυστικό Δεῖ-πνο μαζί μέ τούς ἄλ-λους μαθητές τοῦ Χριστοῦ, γιά νά δείξει στούς Ἑβραίους ποιός ἦταν αὐτός τόν ὁποῖο ἔπρεπε νά συλλά-βουν.

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Σημαίνει ὅτι δέν θά τόν ξεχάσουμε, μόλις τε---λειώσει τό Δεῖπνο, μόλις τε-λει-ώ--σει ἡ θεία Λειτουργία, καί θά ἐπι---στρέψουμε στίς καθημερινές μας ἀσχολίες καί ὑποχρεώσεις.

Ση---μαίνει ὅτι δέν θά φύγουμε ἀπό τόν ναό, ὅταν περάσουν αὐτές οἱ κατανυκτικές ἡμέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, κατά τίς ὁποῖες ὅλοι σπεύδουμε γιά νά προσκυ-νή-σουμε τόν Χριστό στόν Σταυρό ἤ τόν Ἐπι-----τάφιο, καί οἱ χαρμό-συ-νες ἡμέ-ρες τοῦ Πάσχα, καί θά ἐπι-στρέ-ψουμε στή ζωή πού κά-να-με, στήν ἀδιαφορία μας γιά τόν Χρι-στό καί τό θέλημά του, στίς ἀδυ-να-μίες μας, στίς συνήθειές μας, στίς ἁμαρ-τίες μας, ἀντί νά προ-σπα--θή-σουμε νά εἴμαστε συνεπεῖς πρός τήν

πρόσκληση τήν ὁποία τόν πα-ρα-καλέσαμε νά μᾶς ἀπευθύνει· ἀντί νά ἀξιοποιήσουμε τήν εὐκαι-ρία πού μᾶς ἔδωσε νά μετάσχουμε στό Δεῖπνο του καί νά κοινωνή-σουμε τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του· ἀντί νά ἀγωνιζόμαστε γιά νά ἐναρμονίσουμε τή ζωή μας μέ ὅσα Ἐκεῖνος θέλει ἀπό μᾶς, ὥστε νά ἀξιοποιήσουμε τή δική του προσ-φορά καί τή δική του θυσία γιά τή σωτηρία μας.

Ἄς μήν ἀθετήσουμε τήν ὑπόσχε-σή μας. Ἄς μήν ἀπογοητεύσουμε καί ἄς μήν λυπήσουμε τόν Χριστό μέ τή συμπεριφορά μας, ἀλλά ἄς ἐκμεταλλευθοῦμε τήν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς ἡμέρας, τῆς φετι-νῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος γιά νά τόν ἀκολουθήσουμε, γιά νά συ-σταυ-ρωθοῦμε μαζί του, γιά νά ἀφή-σουμε τό τίμιο καί πανακή-ρα-το αἷμα του νά ἀποπλύνει καί τίς δικές μας ἁμαρτίες, ὥστε νά συνα-να-στηθοῦμε μαζί του καί νά αἰ-σθαν-θοῦμε τή μόνιμη καί διαρκῆ χα-ρά τῆς Ἀναστάσεως στήν ψυχή μας καί τή ζωή μας.